

ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายู
ในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาส
ราชนครินทร์

Study of Problem Conditions of Teaching and Learning in Malay in Daily Life
Course (11-034-104) of Princess of Naradhiwas University Students

ฟิรดาวซ์ มุหะมัด^{1*} รอฮานี เต๊ะซา¹ รอฮานี มาแจ²

Firdous Muhamat^{1*}, Rahanee Tehsa¹, Rohanee Machae²

(Received: February 20, 2021; Revised: June 10, 2021; Accepted: June 11, 2021)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ 2) ศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) จำนวน 194 คน คัดเลือกโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามหาความเชื่อมั่นด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค มีค่าเท่ากับ 0.76 และ 0.80 วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า สภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยภาพรวม สภาพปัญหาจัดการเรียนการสอนระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 3.98/0.79 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม ด้านการวัดผลและประเมินผล ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ และด้านผู้เรียนอยู่ในระดับมาก ส่วนระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย 2.27/1.08 ทั้ง 5 ด้าน เมื่อพิจารณาแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอน โดยภาพรวม ระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 3.95/0.80

¹คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

¹ Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University

²สถาบันอิสลามและอาหรับศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

²Academy of Islamic and Arabic Studies, Princess of Naradhiwas University

*Corresponding author. E-mail: firdousmuhamat@gmail.com

และระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย 2.27/1.11 ซึ่งประกอบด้วย การส่งเสริมให้มีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนระหว่างที่มีพื้นฐานและที่ไม่มีพื้นฐาน การเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติและเป็นศูนย์กลาง เอกสารประกอบการเรียนการสอน เนื้อหารายวิชาให้มีความสอดคล้องกับบริบทของคณะหรือสาขาของผู้เรียน และการจัดห้องเรียน จัดกิจกรรมและจำนวนผู้เรียนที่เหมาะสม

คำสำคัญ: สภาพปัญหา การเรียนการสอนภาษามลายู มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

Abstract

The objectives of this research were 1) to investigate problem conditions in language teaching and learning in Malay in daily life course (11-034-104) of Naradhiwas University students and 2) to find solutions in language teaching and learning in Malay in daily life course (11-034-104) of Naradhiwas University students. The samples of this research, selected by simple random sampling, was 197 undergraduate students who enrolled in this course. The research instrument used was questionnaires whose its reliability was tested by Cronbach's Alpha Coefficient and received 0.76 and 0.80. The data collected were analyzed using means and standard deviations. The research revealed that, in general, the level of the problem conditions in language teaching and learning in Malay in daily life course (11-034-104) of Naradhiwas University students was at a high level 3.98/0.79. When considering each aspect, it was found that language teaching and learning management, the teaching material and activities, the measurement and evaluation, the personality of the teachers, and the learners were at a high level. The problem in language teaching and learning of the 5 aspects was found at a low level 2.27/1.08. When considering the solution in language teaching and learning in Malay in daily life course (11-034-104), it was found at a high level 3.95/0.80 and the problem at a low level 2.27/1.11, which the aspects included the encouraging to separate a group of learners between those who have basic and those without basic knowledge, the language teaching and learning emphasizing on practice and learner-centered, language teaching and learning materials, course contents which was consistent with the context of the field of study, and the classroom management, learning activities and number of students.

Keywords: The Problem Conditions, Teaching and Learning Malay Language, Princess of Naradhiwas University

บทนำ

โลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ส่งผลให้มนุษย์จำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตให้สอดคล้องกับสภาพสถานการณ์ปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารระหว่างบุคคล และเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร คือ ภาษา ซึ่งผู้ที่มีทักษะทางภาษาที่ดีย่อมสามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นได้บรรลุวัตถุประสงค์ การเรียนรู้ด้านภาษาเป็นวิชาพื้นฐานที่กำหนดไว้ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปของสถาบันอุดมศึกษา จากการประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2548 (พระราชบัญญัติประกาศกระทรวงศึกษาธิการ, 2558) ได้ให้ความหมายของหมวดวิชาศึกษาทั่วไปไว้ว่า เป็นวิชาที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความรอบรู้อย่างกว้างขวาง มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลมีความเข้าใจธรรมชาติ ตนเอง ผู้อื่น และสังคม เป็นผู้ใฝ่รู้ สามารถคิดอย่างมีเหตุผล สามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสาร เข้าใจความหมายได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าของศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งของไทยและของประชาคมนานาชาติ สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตและดำรงตนอยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี (จักราประเสริฐสิน, เทพสุตา จิตรตระกูล, และจอย ทองกล่อมศรี, 2560) ภาษามลายูเป็นภาษาหนึ่งที่มีบทบาทสำคัญในกลุ่มประชาคมอาเซียนและสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ กล่าวคือ ภาษามลายูเป็นภาษาของคนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูในภาคใต้ของประเทศไทยที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ปัจจุบันภาษามลายูยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น ดังเห็นได้จากการประชาสัมพันธ์หรือการจัดทำป้ายโฆษณาที่มีการใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร รวมถึงสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ประชาชนในพื้นที่ อันแสดงให้เห็นถึงความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดให้สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนภาษามลายูมาตรฐานหรือภาษามลายูกกลาง ที่ต่างจากภาษามลายูถิ่นปาดานิซึ่งเป็นภาษาพูดของคนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา เพื่อรองรับการติดต่อสื่อสาร การดำเนินการทางธุรกิจและการท่องเที่ยวในอนาคต (ชาฮิฏีน นิตินาค, รอสานี เต๊ะซา, ฟิรดาวซ์ มุหะมัด, กามีสียา หะยีหะซา, และสุไลมาน สมาแฮ, 2560) นอกจากภาษามลายูมาตรฐานจะมีความสำคัญในการสื่อสารของประชาชนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้แล้ว ยังพบว่าภาษามลายูมีบทบาทสำคัญสำหรับการสื่อสารในประชาคมอาเซียน ในฐานะที่เป็นภาษาทางการของประเทศมาเลเซีย ประเทศอินโดนีเซียและประเทศบรูไน อีกทั้งยังเป็น 1 ใน 4 ภาษาทางการของประเทศสิงคโปร์ ดังนั้นภาษามลายู จึงเป็นสื่อกลางที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารเพื่อพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมในพื้นที่ให้ก้าวหน้าต่อไปได้ (กุซม ยามิรูเต็ง, 2561)

ปัจจุบันภาษามลายูมาตรฐานได้มีการจัดการเรียนการสอนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐหลายแห่งในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์เป็นหนึ่งในสถาบันอุดมศึกษาที่

เปิดการเรียนการสอนภาษามลายูมาตรฐาน เนื่องจากเป็นมหาวิทยาลัยที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ รวมทั้งสถานที่ตั้งของมหาวิทยาลัยอยู่ใกล้กับประเทศเพื่อนบ้าน จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาศักยภาพการใช้ภาษามลายูในการติดต่อสื่อสารให้แก่นักศึกษา ให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ มีทักษะและประสบการณ์ด้านภาษามลายู สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพในสังคมพหุวัฒนธรรม (ซาสีนาร์ ยาวา, อาชียะ วันแอะเลาะ, มะนาวาวิ มามะ, นูรฮูดา สะดามะ, และอัฟฟาน สามะ, 2560) สาขาภาษามลายู คณะศิลปศาสตร์เป็นผู้รับผิดชอบในการจัดการเรียนการสอน รายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) เป็นวิชาบังคับเรียนในหมวดรายวิชาศึกษาทั่วไป สำหรับนักศึกษาทุกคนในมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี ถึงแม้ว่าภาษามลายูได้มีการจัดการเรียนการสอนและมีการใช้อย่างกว้างขวางในสังคมปัจจุบัน แต่ยังไม่ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ภาษามลายูเท่าที่ควร ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันได้รับรู้ถึงสภาพปัญหาการใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันของนักศึกษาส่วนใหญ่ อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนมีความรู้พื้นฐานไม่เท่ากัน มีความรู้ด้านคำศัพท์น้อย รวมถึงมักมีการใช้ภาษามลายูมาตรฐานปนกับภาษามลายูถิ่นปาตานีและภาษาไทย สอดคล้องกับงานวิจัยซาสีนาร์ ยาวา, มะนาวาวิ มามะ, นูรฮูดา สะดามะ, และอัฟฟาน สามะ (2562) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษามลายูในการสื่อสารของนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดยะลา คือ ปัญหาด้านการรู้คำศัพท์น้อย ไม่มีพื้นฐานด้านภาษามลายู เป็นต้น นอกจากนี้ ปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนการสอนภาษา คือ การขาดแรงจูงใจในการเรียน นักเรียนมีทัศนคติที่เป็นลบต่อการเรียนภาษา (ปรีชญา บินหมัดหนี่, โสรรัตน์ อับดุลสตา, และซัฟุดดิน หะยี, 2561) พฤติกรรมการสอนของผู้สอนทั้งในด้านวิธีการและการใช้ภาษา การปฏิบัติตนของผู้สอน การใช้สื่อการสอน เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผลต่อการจัดการเรียนการสอนซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งกับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติหรือเจตคติต่อการเรียน เรียนรู้ภาษาได้ (พระมหาสมัค มหาวีโร, 2561) นอกจากนี้ รูปแบบในการจัดการเรียนการสอนที่ทำหายในยุคศตวรรษที่ 21 (Sahaat & Mohamad Nasri, 2020) และสื่อในการเรียนการสอนก็มีความสำคัญต่อผู้สอนและผู้เรียน เพื่อดึงดูดผู้เรียนให้ได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการศึกษาในศตวรรษที่ 21 (Mohd Zeki, Abdul Razak & Abd Razak, 2020)

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) จึงมีความประสงค์ศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ทั้งนี้เพื่อให้ทราบถึงสภาพความเป็นจริงที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในปัจจุบัน

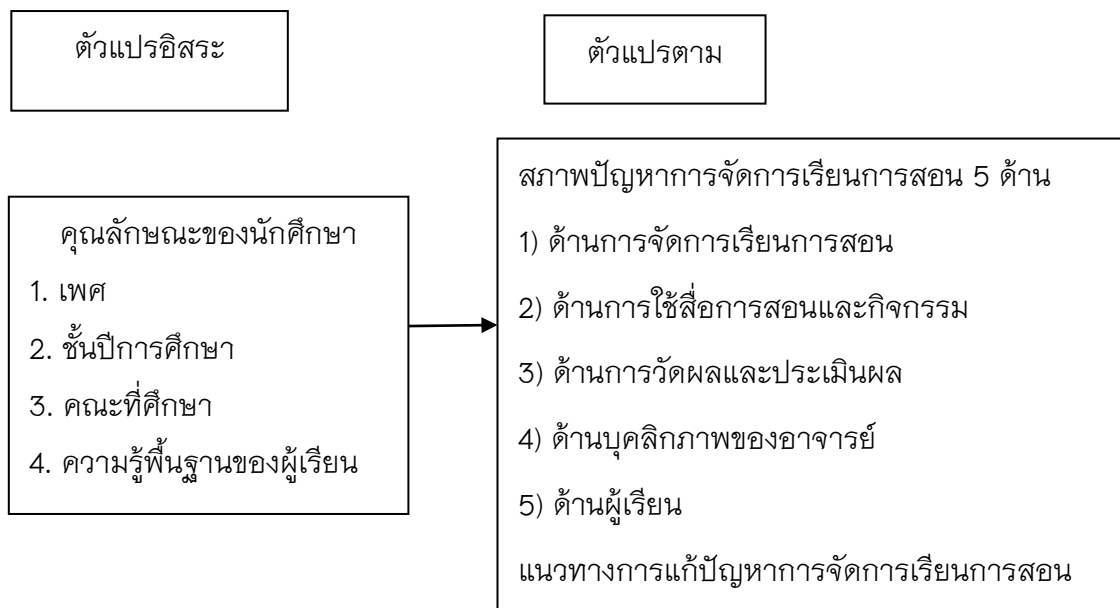

และปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอน รวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหา และนำผลการวิจัยใช้ปรับปรุงแก้ไขปัญหาและนำมาใช้เป็นแนวทางการในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษามลายู เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษามลายูและเสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนที่มีอยู่ในระดับอุดมศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
2. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 11-034-104 การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันในรายวิชาหมวดศึกษาทั่วไปของมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ปีการศึกษา 2563 จำนวน 386 คน ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางสำเร็จรูปเครจซ์มอร์แกน ที่ระดับเชื่อมั่นร้อยละ 95 และค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกินร้อยละ 5 โดยใช้หลักการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวนทั้งสิ้น 194 คน ประกอบด้วย นักศึกษาเพศชาย จำนวน 41 คน นักศึกษาเพศหญิง จำนวน 153 คน จำแนกตามระดับการศึกษาปีที่ 1 จำนวน 90 คน ระดับการศึกษาปีที่ 2 จำนวน 96 คน ระดับการศึกษาปีที่ 3 จำนวน 7 คน และระดับการศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 คน จำแนกตามคณะที่ศึกษา คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 61 คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 52 คน คณะเกษตรศาสตร์ จำนวน 34 คน คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 25 คน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 12 คน คณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 8 คน และวิทยาลัยการเกษตรและเทคโนโลยี จำนวน 2 คน จำแนกตามความรู้พื้นฐานของผู้เรียน นักศึกษาที่มีความรู้พื้นฐานภาษามลายู จำนวน 168 คน นักศึกษาที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษามลายู จำนวน 26 คน

2. เครื่องมือการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามสภาพปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษามลายู จำนวน 3 ท่าน ในการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความเหมาะสมของแต่ละด้านและสอดคล้องกับข้อคำถาม และพิจารณาความถูกต้องของภาษา โดยได้ค่าดัชนี IOC ที่ยอมรับได้มีค่ามากกว่า 0.5 ซึ่งมีจำนวน 4 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 แบบสอบถามสภาพปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ด้านเนื้อหา แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านการจัดการเรียนการสอน 2) ด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม 3) ด้านการวัดผลและประเมินผล 4) ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ 5) ด้านผู้เรียน โดยแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ส่วนที่ 3 แบบสอบถามแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา

การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน (11-034-104) โดยแบบสอบถามเป็นลักษณะตรวจสอบรายการ (Check list) และเป็นลักษณะแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ และส่วนที่ 4 แบบสอบถามข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยมีลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended questionnaires)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) จำนวน 194 ชุด ดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง และชี้แจงด้วยวาจาเพื่อให้ นักศึกษามีความเข้าใจที่ตรงกันและรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง แล้วนำแบบสอบถามที่ได้ มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามก่อนนำข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติแสดงการวัดผลในรูปค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อสอบถามสภาพปัญหาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) โดยมีเกณฑ์การแปลผลจากค่าเฉลี่ยของระดับปฏิบัติและระดับปัญหา (กัลยา วานิชปัญญา, 2547)ดังนี้

ระดับคะแนนเฉลี่ย	ความหมาย	
4.21 – 5.00	มีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด	หรือ มีปัญหาในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีการปฏิบัติในระดับมาก	หรือ มีปัญหาในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง	หรือ มีปัญหาในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีการปฏิบัติในระดับน้อย	หรือ มีปัญหาในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด	หรือ มีปัญหาในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สามารถแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 78.9 เป็นนักศึกษาเพศชาย จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 21.1 จำแนกตามระดับการศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับการศึกษาปีที่ 2 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 รองลงมาระดับการศึกษาปีที่ 1 จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 46.4 รองลงมาระดับการศึกษาปีที่ 3 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 รองลงมาระดับการศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 จำแนกตามคณะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จากคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 31.1 รองลงมาคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 26.8 รองลงมา คณะเกษตรศาสตร์ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 รองลงมาคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 รองลงมาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 6.2 คณะพยาบาลศาสตร์ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 4.1 รองลงมาวิทยาลัยการเกษตรและเทคโนโลยี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 จำแนกตามผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานภาษามลายู จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 86.6 ผู้เรียนที่ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษามลายู จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4

ข้อมูลแบบสอบถามสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ข้อ	สภาพการจัดการเรียนการสอน	ระดับปฏิบัติ		
		$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1	ด้านการจัดการเรียนการสอน	3.91	0.79	มาก
2	ด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม	3.91	0.79	มาก
3	ด้านการวัดผลและประเมินผล	4.05	0.79	มาก

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ (ต่อ)

ข้อ	สภาพการจัดการเรียนการสอน	ระดับปฏิบัติ		
		$\bar{X}$	S.D	ระดับ
4	ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์	4.07	0.79	มาก
5	ด้านผู้เรียน	3.96	0.81	มาก
ภาพรวม		3.98	0.79	มาก

จากตารางที่ 1 ผลวิจัยพบว่า สภาพการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยภาพรวมในความเป็นจริง มีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับมาก ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ ($\bar{X} = 4.07$, S.D = 0.79) รองลงมา ด้านการวัดผลและประเมินผล ($\bar{X} = 4.05$, S.D = 0.79) รองลงมา ด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 3.96$, S.D = 0.81) รองลงมา ด้านการจัดการเรียนการสอน และด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม ($\bar{X} = 3.91$, S.D = 0.79) เป็นลำดับ

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ข้อ	ปัญหาการจัดการเรียนการสอน	ระดับปัญหา		
		$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1	ด้านการจัดการเรียนการสอน	2.34	1.04	น้อย
2	ด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม	2.35	1.10	น้อย
3	ด้านการวัดผลและประเมินผล	2.30	1.13	น้อย
4	ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์	2.19	1.11	น้อย
5	ด้านผู้เรียน	2.17	1.03	น้อย
ภาพรวม		2.27	1.08	น้อย

จากตารางที่ 2 ผลวิจัยพบว่า ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยภาพรวมระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.27$, S.D = 1.08) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับน้อย ด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม ($\bar{X} = 2.35$, S.D = 1.10) รองลงมา ด้านการจัดการเรียนการสอน ($\bar{X} = 2.34$, S.D = 1.04) รองลงมา ด้านการวัดผลและประเมินผล ($\bar{X} = 2.30$, S.D = 1.13) รองลงมา ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ ($\bar{X} = 2.19$, S.D = 1.11) และด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 2.17$, S.D = 1.03)

ข้อมูลแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

ข้อ	แนวทางการแก้ปัญหา	ระดับปฏิบัติ			ระดับปัญหา		
		$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1	ส่งเสริมให้มีการแบ่งกลุ่มระหว่างผู้เรียนที่มีพื้นฐานและที่ไม่มีพื้นฐาน	4.08	0.97	มาก	2.32	1.22	น้อย
2	การเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติและเป็นศูนย์กลาง	3.91	0.90	มาก	2.25	1.21	น้อย
3	เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีการพัฒนาและปรับปรุงสม่ำเสมอ	3.89	0.96	มาก	2.24	1.20	น้อย
4	เนื้อหาวิชาให้มีความสอดคล้องกับบริบทของคณะ/สาขา	3.97	0.96	มาก	2.35	1.26	น้อย

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ (ต่อ)

ข้อ	แนวทางการแก้ปัญหา	ระดับปฏิบัติ			ระดับปัญหา		
		$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
5	จัดห้องเรียนให้มีความสะดวกในการจัดกิจกรรมและจำนวนผู้เรียนที่เหมาะสม	3.93	1.09	มาก	2.21	1.31	น้อย
ภาพรวม		3.95	0.80	มาก	2.27	1.11	น้อย

จากตารางที่ 3 ผลวิจัยพบว่า แนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอน รายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.95$, S.D = 0.80) และภาพรวมระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.27$, S.D = 1.11) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในระดับปฏิบัติ พบว่า การส่งเสริมให้มีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนระหว่างที่มีพื้นฐานและที่ไม่มีพื้นฐานอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, S.D = 0.97) รองลงมา เนื้อหารายวิชาให้มีความสอดคล้องกับบริบทของคณะหรือสาขาของผู้เรียนอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$, S.D = 0.96) รองลงมา จัดห้องเรียนให้มีความสะดวกในการจัดกิจกรรมและจำนวนผู้เรียนที่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$, S.D = 1.09) รองลงมา การเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติและเป็นศูนย์กลางอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, S.D = 0.90) รองลงมา เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีการพัฒนาและปรับปรุงสม่ำเสมออยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$, S.D = 0.96) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อในระดับปัญหา พบว่า เนื้อหารายวิชาให้มีความสอดคล้องกับบริบทของคณะหรือสาขาของผู้เรียนอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.35$, S.D = 1.22) รองลงมา ส่งเสริมให้มีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนระหว่างมีผู้ที่มีพื้นฐานและผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.32$, S.D = 1.22) รองลงมา การเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนมีการปฏิบัติและเป็นศูนย์กลางอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.25$, S.D = 1.21) รองลงมา เอกสารประกอบการเรียนการสอนมีการพัฒนาและปรับปรุงสม่ำเสมออยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.24$, S.D = 1.20) รองลงมา จัดห้องเรียนให้มีความสะดวกในการจัดกิจกรรมและจำนวนผู้เรียนที่เหมาะสมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.21$, S.D = 1.31) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานในความเป็นจริงระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D = 0.79) ส่วนระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.27$, S.D = 0.79) โดยสรุปรายข้อดังนี้

1) ด้านการจัดการเรียนการสอน ภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ซักถามหรือแสดงความคิดเห็น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชาชีนาร์ ยาวา และคณะ (2562) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาทักษะด้านการสื่อสารของผู้เรียน ผู้สอนควรออกแบบการสอนโดยการยึดผู้เรียนเป็นหลัก ยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน มีเหตุมีผล สร้างสื่อการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนและกรอบความสามารถทางภาษามลายูที่เป็นสากล นอกจากนี้ ผู้สอนควรมีบทบาทที่สำคัญต่อการการสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน มีบุคลิกภาพที่ดี เพื่อให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้มีการซักถาม มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย สอดคล้องกับงานวิจัย Rusdin and Ali (2019) ที่กล่าวว่า ผู้สอนต้องมีความเชี่ยวชาญในเทคนิคการสอนที่หลากหลายเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความต้องการด้านการเรียนรู้ที่หลากหลายค้นพบศักยภาพสูงสุดของตนเอง ความคิดสร้างสรรค์เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้ผู้สอนสามารถสร้างและประยุกต์ใช้ความคิดและเทคนิคต่าง ๆ รวมทั้งสื่อสารแนวคิดใหม่ ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับภาพรวมระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนมีการแจ้งรายละเอียดของรายวิชา เกณฑ์ในการวัดและประเมินผลอย่างชัดเจน รวมทั้งแผนการสอนให้นักศึกษาทราบ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนสามารถถ่ายทอดความรู้ให้นักศึกษามีความเข้าใจอย่างแท้จริง

2) ด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม ภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ กิจกรรมการเรียนการสอนสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของอาดารีนา เจ๊ะมะ (2560) ที่ว่า ผู้เรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมตามแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพและกิจกรรมการฝึกที่หลากหลายรูปแบบ เช่น การเล่นเกมหรือเล่นปริศนาคำทาย และให้ผู้เรียนฝึกกิจกรรมตามขั้นตอนการสอนและหลักการสอนแต่ละทักษะพร้อม ๆ กัน จนครบสมบูรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นสื่อการสอนควรเป็นสิ่งที่หลากหลาย น่าสนใจ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็ว โดยผู้สอนต้องสามารถเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้และเนื้อหาของการเรียนการสอนและให้

ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ นอกจากนี้ ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการสอนหลากหลายรูปแบบ นำผลการใช้มาเปรียบเทียบกัน ว่าแต่ละรูปแบบให้ผลอย่างไร รูปแบบใดให้ผลมากกว่ากัน (พงศรััตน์ ธรรมชาติ, 2564) สำหรับภาพรวมระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ เอกสารประกอบการสอนที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rusdin and Ali (2019) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง แนวทางปฏิบัติและความท้าทายในการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 พบว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติของครูในห้องเรียนศตวรรษที่ 21 คือ สิ่งอำนวยความสะดวก และการพัฒนาด้านวิชาชีพต่อคุณภาพของการเรียนการสอนอยู่ตลอดเวลา ปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดการเรียนการสอน คือ เอกสารประกอบการสอนที่มีจำนวนเนื้อหาที่มาก ซึ่งเป็นความท้าทายสำหรับครูผู้สอนในการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากผู้สอนมีการสอนมากกว่าหนึ่งรายวิชาและมีการเรียนการสอนระดับชั้นเรียนที่แตกต่างกัน ทำให้ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นอยู่เรื่อยมา จึงต้องมีการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อให้สื่อการสอนอยู่ในกรอบการเรียนรู้อย่างแท้จริง มีเนื้อหากระชับรัด และเข้าใจง่าย

3) ด้านการวัดผลและประเมินผล ภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนจัดให้มีการสอบกลางภาคและปลายภาค ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติศักดิ์ พวงษ์ (2562) ที่ว่าการประเมินในชั้นเรียนถือเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนและให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในเรื่องที่ตนเองสนใจจะศึกษาอย่างเป็นระบบ ซึ่งการประเมินในชั้นเรียนมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างหลากหลายทั้งเพื่อใช้ในการตรวจสอบความรู้ของผู้เรียนระหว่างกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งผลการประเมิน สามารถนำไปสู่การพัฒนาปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนของครูตลอดจนพัฒนาและสนับสนุนให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้ คิด กำกับ ติดตามและประเมินการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง และสอดคล้องกับงานวิจัยของศศิธร บัวทอง (2560) ที่กล่าวว่า การประเมินที่มีคุณภาพนั้นจำเป็นต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่มีความชัดเจนเพื่อนำไปสู่การออกแบบการประเมินที่ครอบคลุมชัดเจนนำไปสู่การปฏิบัติการประเมินได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สำหรับภาพรวมระดับปัญหาทุกด้านอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนมีการวัดผลและประเมินผลนักศึกษา ในระหว่างการเรียนการสอน และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนจัดให้มีการสอบกลางภาคและปลายภาค

4) ด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ ภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนใช้วาจาสุภาพเหมาะสมกับนักศึกษาอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของสุชาดา สุตจิตร (2562) ที่ได้กล่าวว่า อาจารย์ผู้สอนถือเป็นบุคลากรที่มี

ความสำคัญในการกำหนดคุณภาพของการศึกษา เพราะคุณลักษณะและพฤติกรรมต่าง ๆ ของอาจารย์ผู้สอนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ อาจารย์ผู้สอนต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ รอบรู้ในวิชาชีพหรือวิทยาการนั้น ๆ จนกระทั่งกล้าสามารถยกระดับขึ้นเป็นผู้ถ่ายทอดวิทยาการนั้น ๆ ดังนั้น บทบาทหน้าที่ของอาจารย์ผู้สอนนั้น นอกจากเป็นผู้สั่งสอน วิทยาการแล้วยังเป็นผู้อบรมจริยธรรมให้กับลูกศิษย์ สั่งสอนคุณธรรมหลักการประพฤติปฏิบัติในวิชาชีพตลอดจนแนวทางในการครองชีวิตของศิษย์ จักรแก้ว นามเมือง (2560) กล่าวว่า บุคลิกภาพบางประการของครูมีผลต่อการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง การใช้คำพูด การมีอารมณ์ขัน ด้านวาจา หมายถึง การแสดงออกทางวาจา การพูดด้วยน้ำเสียงที่แผ่ด้านเมตตา ปราณีนาดี นุ่มนวล การพูดด้วยลีลาที่เหมาะสม ไม่ซ้ำ ไม่เร็วจนเกินไป และรวมไปถึงการไม่พูดน้อยหรือเงียบขรึมจนเกินไป สำหรับภาพรวมระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้สอนสามารถควบคุมอารมณ์ในระหว่างการสอนได้ดี

5) ด้านผู้เรียน ภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของภาษามลายู สอดคล้องกับงานวิจัยของ ซ่าสินาร์ ยาวา และคณะ (2560) ที่พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลาที่มีทัศนคติต่อความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียนอยู่ในระดับมากทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ทัศนคติด้านความรู้ ทัศนคติด้านความคิด และทัศนคติด้านพฤติกรรม จึงแสดงให้เห็นว่า การมีทัศนคติในเชิงบวกและตระหนักถึงความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียนนั้น ส่งผลให้มีการจัดการเรียนการสอนภาษามลายู การสร้างทัศนคติและความตระหนักถึงความสำคัญของภาษา คือข้อกำหนดเบื้องต้นที่สำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษา (Kamil & Mohamad, 2020) สำหรับภาพรวมระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและประกอบอาชีพได้ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยกว่าข้ออื่น ๆ คือ ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการสื่อสารภาษามลายูมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของปรีชญา บินหมัดหนิ และคณะ (2561) ที่ว่าในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ปัญหาด้านผู้เรียนส่วนใหญ่พูดภาษามลายูถิ่นเป็นหลัก เมื่อผู้เรียนเข้าสู่ระบบการศึกษามักจะนำภาษาพูดมาใช้ในการเขียน ทำให้การนำเสนอเป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน และมีการปะปนของภาษาเกิดขึ้น

นอกจากนี้ จากการศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ภาพรวมระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การส่งเสริมให้มีการแบ่งกลุ่ม

ผู้เรียนระหว่างมีผู้ที่มีพื้นฐานและผู้ที่ไม่มีความรู้มีค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบน 4.08/0.97 สอดคล้องกับงานวิจัยของอมรรัตน์ มะโนบาล และเดวิช เสวตโยธาราม (2560) ที่ได้พบว่า การเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีพื้นฐานและผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานมีผลต่อการเรียนที่แตกต่างกัน ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานจะเกิดความวิตกกังวลในด้านผู้เรียนที่เรียนร่วมชั้นเรียน ด้านกิจกรรมในชั้นเรียน ด้านเนื้อหาการเรียน และมีความกลัวต่อความผิดพลาด นอกจากนี้พบว่า ในชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนกลัวการถูกประเมินจากเพื่อนร่วมชั้น กลัวว่าตนเองจะถูกมองว่าไม่มีความสามารถ และกลัวว่าบุคคลอื่นจะมองว่าตนเองไม่มีความสามารถ หากตนเองทำคะแนนสอบได้ไม่ดี ทั้งนี้ กล่าวได้ว่า การมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษา ทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษา รู้สึกชำนาญในการทำความเข้าใจ และดึงความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ออกมาใช้ แม้ว่าจะต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ส่วนภาพรวมระดับปัญหาที่อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การจัดห้องเรียนให้มีความสะดวกในการจัดกิจกรรมและจำนวนผู้เรียนที่เหมาะสม สอดคล้องกับงานวิจัยของกัญนิษฐ์ แซ่ว่อง และมารีเยะ ปุเต๊ะ (2562) พบว่าระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรของมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการให้บริการและสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ มีอุปกรณ์การเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ จึงส่งผลให้ปัญหาของการจัดห้องเรียนให้มีความสะดวกในการจัดกิจกรรมและจำนวนผู้เรียนที่เหมาะสม มีปัญหาอยู่ที่ระดับน้อย ส่งผลให้เกิดการเรียนการสอนตรงตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการจัดการเรียนการสอนที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด ดังนี้ ควรจัดการจัดการเรียนการสอนให้มีสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษามลายูทั้งในและนอกห้องเรียน ควรมีการแบ่งกลุ่มผู้เรียนระหว่างผู้เรียนที่มีพื้นฐานและผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน เนื่องจากการเลือกใช้ภาษาของอาจารย์มีผลต่อผู้เรียนบางกลุ่ม อาจารย์พูดเร็วเกินไปในบางครั้ง ควรจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างเรียน กิจกรรมเสริมคำศัพท์ภาษามลายู กิจกรรมฝึกการสนทนาภาษามลายู การแสดงบทบาทสมมุติร่วมกันให้มากขึ้น เพื่อให้ นักศึกษาสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันและการทำงานได้มากขึ้น ควรมีการจัดกิจกรรมทางด้านภาษามลายูเพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจภาษามลายูมากยิ่งขึ้น

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ในครั้งนี้ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง ชั้นปีที่ 2 คณะวิทยาการจัดการ

โดยภาพรวม สภาพความเป็นจริงของการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ทั้งสภาพด้านการจัดการเรียนการสอน สภาพด้านการใช้สื่อการสอนและกิจกรรม สภาพด้านการวัดผลและประเมินผล สภาพด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ และสภาพด้านผู้เรียน ซึ่งมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก กล่าวคือ การจัดการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ที่ดี มีความเหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และมีประสิทธิภาพ ส่วนปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชา การใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน รหัสวิชา (11-034-104) ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ โดยภาพรวม มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการจัดเรียนการสอน ทั้ง 5 ด้าน อันเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนรายวิชาดังกล่าว ผู้สอนมีการวางแผนการเรียนการสอนอยู่ตลอดเวลา มีการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของรูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งผู้สอนมีการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ไม่ละเลย และสำรวจความต้องการของผู้เรียนและรับฟังความคิดเห็นอยู่เสมอ ปรับปรุงแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเกิดประโยชน์สูงสุดให้กับผู้เรียนจนผู้เรียนสามารถที่จะสื่อสารกับผู้อื่นได้ สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพและการพัฒนาวิชาชีพของตน และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันของตนเองอย่างมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 ผู้สอนควรมีการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมมากที่สุด

1.2 ผู้สอนรับฟังข้อเสนอแนะของนักศึกษา สร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาและตระหนักถึงความสำคัญของภาษา เพื่อให้เกิดความคิดที่ว่า การเรียนภาษามีได้ยาก และสามารถใช้ได้ในชีวิตประจำวันได้จริง

1.3 ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำเสนอการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษามลายูให้มากขึ้น และได้ฝึกปฏิบัติ จริงในทักษะและวิธีการที่ถูกต้อง และมีวิธีการสอนที่หลากหลาย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายและเปรียบเทียบประสิทธิภาพที่เกิดขึ้น นำมาปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2.2 ควรมีการศึกษาสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เครื่องมือการวิจัยที่หลากหลาย คือ การสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่มของนักศึกษา การสังเกตการณ์สอน เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่แท้จริง

2.3 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษามลายู นำข้อมูลมาวิเคราะห์ และใช้ผลการวิจัยในการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอน

รายการอ้างอิง

- กัญนิษฐ์ แซ่ว่อง, และมารีย๊ะ ปูเต๊ะ. (2562). ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรของมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 6(2), 14-30.
- กัลยา วานิชปัญชา. (2547). *หลักสถิติ*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติศักดิ์ พ่วงช่อ. (2562). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี*, 8(1), 67-76.
- กฤษณ ยามิรุเต็ง. (2561). กลยุทธ์การเรียนภาษา: การเรียนการสอนภาษามลายูในประเทศไทย. *วารสารอินทนิลทักษิณสาร มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 15(2), 113-127.
- จักรแก้ว นามเมือง. (2560). บุคลิกภาพของครูและลักษณะการสอนที่ดี. *วารสารบัณฑิตแสงโคมคำ*, 2(1), 55-64.
- ชาฮีฏิน นิติภาค, รอดฮานี เต๊ะซา, ฟิรดาวซ์ มุหะมัด, กามีสียา หะยี้หะซา, และสุไลมาน สماعيل. (2560). การพัฒนาชุดกิจกรรมการใช้คำศัพท์ภาษามลายู เรื่อง อวัยวะร่างกายเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวันของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. *วารสารทัศน์วัฒนธรรม*, 16(1), 36-50.
- ซำสินาร์ ยาวา, มะนาวาวิ มามะ, นูรฮูดา สะดามะ, และอัฟฟาน สามะ. (2562). แนวทางการพัฒนาศักยภาพการสื่อสารภาษามลายูของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาในจังหวัดยะลา. *การประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับนานาชาติ ครั้งที่ 2 มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ นวัตกรรมสร้างสรรค์สังคม. วันที่ 5-6 สิงหาคม 2562*.
- ซำสินาร์ ยาวา, อาชียะ วันแอะเลาะ, มะนาวาวิ มามะ, นูรฮูดา สะดามะ, และอัฟฟาน สามะ. (2560). ทักษะติดต่อความสำคัญของภาษามลายูในประชาคมอาเซียนและแนวทางการพัฒนาการสอนภาษามลายูของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*, 12 (ฉบับพิเศษ), 137-150.

- ปรัชญา ปินหมัดหมี่, โสรัตน์ อับดุลสตา, และซัรฟุดดีน หะยี. (2561). ศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้. *วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย*, 13(25), 25-36.
- พงศ์รัตน์ ธรรมชาติ. (2564). การพัฒนารูปแบบการสอน เพื่อส่งเสริมการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมี หน่วยการเรียนรู้ พันธะเคมี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย*, 8(2), 89-103.
- พระมหาสมัคร มหาวิโร. (2561). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนในรายวิชา HU 2002 การสนทนาภาษาอังกฤษ 2 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มจร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, 6(1), 41-58.
- พระราชบัญญัติ ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ.(2558). เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี. *ราชกิจจานุเบกษา*. เล่ม 132. หน้า 2-11.
- ศศิธร บัวทอง. (2560). การวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *วารสารVeridian E-Journal, Silpakorn Universit สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ*, 10(2), 1856-1867.
- สุชาดา สุดจิตตร. (2562). คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนตามความคิดเห็นของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาระดับปริญญาตรีในจังหวัดภูเก็ต. *วารสารร่มพญักษ์ มหาวิทยาลัยเกริก*, 37(1), 146-156.
- อมรรัตน์ มะโนบาล, และเตวิช เสวตไอยาราม. (2560). ความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน. *วารสารเครือข่ายญี่ปุ่นศึกษา*, 7(1), 33-50.
- อัจฉรา ประเสริฐสิน, เทพสุตา จิวตระกูล, และจอย ทองกล่อมศรี. (2560). การศึกษาแนวทางการจัดการนวัตกรรมทางการศึกษาไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการทำวิจัย. *วารสารบรรณศาสตร์ มศว*, 10(2), 78-89.
- อาดารินา เจ๊ะมะ. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้สาระวิชามลายู โดยใช้เทคนิคหมวกการคิด 6 ใบ สำหรับนักเรียนชั้นอิสลามศึกษาตอนกลางปีที่ 3 โรงเรียนดามรัสสาละม (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, ยะลา. สืบค้นจาก <http://wb.yru.ac.Th/handle/yr/596>.
- Kamil, I. M. M. & Mohamad, M. (2020). Cabaran Pemerkasaan Bahasa Melayu Dalam Usaha Mencapai Negara Bangsa Di Malaysia. *Asian People Journal*, 3(2), 181-191.

- Mohd Zeki, M. H, Abdul Razak, A. Z & Abd Razak, R. (2020). Cabaran Pengajaran Guru Pendidikan Islam Di Sekolah Pedalaman: Bersediakah Dalam Melaksanakan Kbat. *Jurnal kurikulum & Pengajaran Asia Pasifik*. Januari 2020, 8(1), 11–24.
- Rusdin, N. M. & Ali, S. R. (2019). Amalan dan Cabaran Pelaksanaan Pembelajaran Abad ke-21. *Proceedings of the International Conference on Islamic Civilization and Technology Management*. 23–24 November 2019, Page 87–105.
- Sahaat, Z. & Nasri, M. N. (2020). Challenges in the Implementation of Design and Technology Subject in Secondary School. *Malaysian Journal of Education*. April 2020, 45(1), 51–59.